

FOXFIRE: Ett laglöst gäng

Skvallra aldrig, Maddy-Monkey, varnade de mig, det betyder Döden om du skvallrar för nån av Dom där, men nu efter alla dessa år tänker jag skvallra, för vem kan väl hindra mig?

Jag var ju ändå med och bestämde de första reglerna, just de varningsorden. Jag var faktiskt FOXFIRE'S officiella kronikör.

Alltså den enda som fått förtroendet att klä det vi gjorde i ord, att skapa ett vittnesbörd för framtiden. Utskrivet på skrivmaskin. Upprättat med prydliga daterade anteckningar i en lösbladspärm. Ett hennligt dokument men förhoppningsvis ändå ett "historiskt" aktrycke där Sanningen skulle råda för alltid. *Vänghbilder och missförstånd och rena lögnen skulle således kunna vederläggas.*

Som att vi begick onda gärningar för ondskans egen skull och för att hämnas.

Av alla lögnen kring FOXFIRE var den säkert den värsta!

Det var mellan tretton och sjutton års ålder som jag tillhörde FOXFIRE och FOXFIRE gjorde de åren heliga. Årminstone fram till de sista månaderna.

När jag bodde där. I Hammond i New York. I norra delen av staten New York i närheten av Ontariosjön där vi alla var födda, alla vi blodsbandsysstrar i FOXFIRE, och den gången inte kunde föreställa oss att vi någonsin skulle lämna, precis som en dröm känns som en oändlighet som man aldrig kan vakna upp ur.

FOXFIRE SER ALDRIG TILLBAKA! var en av våra hemliga paroller. Likaså FOXFIRE BRINNER FÖR EVIGT och FOXFIRE BER ALDRIG OM URSÄKT! men allt det hade med ånger och samvetsqual och skuld och synd och ruelse att göra, sånt som svagare människor kanske kunde känna, och inte med minnet. Och jag borde väl så fast att allt det hände före de mardrömsliknande händelserna under FOXFIRE S sista tid i maj-juni 1956 som jag inte tror att någon av oss inte ångrade.

För FOXFIRE var ett åkra laglöst gäng, jo...

Men FOXFIRE var också ett åkra systerskap och bandet mellan oss skapat av lojalitet, trofasthet, tillit och *känleke*.

Jo vi begick vad man skulle kalla *brott*. Och de flesta av dem förblev inte bara ostraffade utan också opåtalade – våra offer, samtliga män, skändades för mycket eller var för fega för att träda fram och beklaga sig.

Det är svårt att trycka synd om dem! Ni ska få se!

Men tro inte att FOXFIRE inte fick stå ut med smärta eller att de av oss som fortfarande lever inte måste uthärdas den än i dag.

FOXFIRE ÄR VÅR HJÄRTESAK – parollerna var ett sätt för oss att förkunna sådana sanningar, för man kunde aldrig uttrycka dem med sin egen röst.

Utom Legs Sadovsky som kunde mumla *Maddy-Monkey du är min hjärtvän* på sitt eget vis som jag inte visste hur jag skulle tolka, var det allvarligt, var det allvarligt bara på låtsas, var det bara att hon retades, var det allt på en gång? – och hon kunde ge mig en av sina nafsande pussar i förvissning om att Legs Sadovsky som var Ledare för FOXFIRE var den enda av oss som var säker nog på sin speciella makt, jo, och uppträdades av oss andra som så privilegierad och i sin fulla rätt att använda större och lätsinnigare ord än våra. Så man kunde inte vara avundsjuk på henne, det kunde man bara inte. Som om allt hon gjorde, särskilt med tiden, förstorades på en jättelik flinduk i technicianor, utan att blekna bort och dö, som det de flesta människor gör.

Och här är ett skäl: eftersom Legs inte var rädd för höga höjder eller för att simma i upprört vatten eller för själva Döden, var hon inte rädd för att göra bort sig. Kanske tycker ni att det inte har någon betydelse men så är det inte – för det krävs mod att göra bort sig, att bjuda ut sig för andra att skratta åt, att göra narr av.

Saker och ting som Maddy skulle ha ryggat för att ens tänka på, som att blotta sitt jag, gjorde Legs Sadovsky utan att tveka. Utan betänkligheter såvitt man kunde se.

Jag hette, ja jag heter fortfarande Madeleine Faith Wirtz. På den tiden kallades jag ibland Maddy-Monkey, ibland bara Maddy